

CRIDA 2001. PAÏSOS CATALANS.

Fa un any que em vaig plantar a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona en un gest públic per exigir la independència del Països Catalans. Som una nació i tota nació adulta, com tota persona individual adulta, té el dret i el deure d'emancipar-se, d'independitzar-se de tuteles opressores o proteccionistes. A les nacions els calen els mateixos drets reconeguts als individus des de la Revolució Francesa: els "Drets Humans", en aquest cas, col·lectius o dels pobles. Ho reconeixen inequívocament així les declaracions dels drets dels pobles d'Europa i de l'O.N.U. Qui no accepta això és un vulgar opressor de nacions. Espanya, França, Anglaterra, acceptades tal qual per la "democràtica" Europa, són vulgars presons de nacions, imperialismes anacrònics. Són perverses quan amb boca plena diuen "Nosaltres els demòcrates" i amb els seus tancs i avions mantenen esclaves les nacions de llur territori.

Entenc per independència la vera independència, la no dependència sota qualsevol coacció en la presa de decisions: ésser amos del propi destí. També se'n diu alliberament, autogovern, autodeterminació, sobirania, etc., sempre en el seu sentit ple. Tota col·laboració inter-nacional, no serà inter-dependència, com agrada de dir a la ideologia imperialista, ans independència voluntàriament compartida i sempre retirable. I em refereixo tant a la coacció externa com a la coacció que una part de la nació pugui fer sobre l'altra. De la no coacció de dins també se'n pot dir autodeterminació radical o democràcia interior.

Aquesta darrera condició no ha estat fàcilment entesa durant aquest primer any per molts independentistes que només aspiren a la nostra separació respecte als Estats que actualment ens dominen. Jo insisteixo en la doble independència, per honradesa i per eficàcia. ¿Com podem exigir honradament la no opressió externa si estem disposats a exercir-la internament? ¿Qui ens assegura que aquest opressor que anteposa els seus interessos als interessos col·lectius, no ens trairà lliurant-nos als nostres enemics externs quan li convingui, com tantes vegades ha succeït en la nostra història? A més, en vista a l'eficàcia, l'"exèrcit" amb que hem d'alliberar-nos de la dependència exterior estaria podrit per dins, tindria la reraguarda inestable i no disposaria de la força necessària per a assolir i mantenir aquesta difícil independència de l'exterior. Theodor Mommsen, premi Nobel de literatura en 1902 i gran historiador de l'Imperi Romà, atribueix la caiguda de l'Imperi, no al poder dels bàrbars, ans a les lluites intestines, sobretot amb els oprimits esclaus revoltats en la seva reraguarda. Gandhi també deia que la dependència de l'Índia venia del podriment

intern. Les nostres divisions i insídies internes són la font principal de la nostra feblesa.

Per consegüent, després d'un any, en el qual el poble ha respost autoorganitzant-se, per començar, en Grups de Suport, una mica per tot el país, torno a fer una crida a tots els catalans, vinguin d'on vinguin, creguin allò que creguin, als qui resideixen de forma permanent en el nostre territori i que hi visquin, no per a dominar-lo ans per a estimar-lo, per tal que, a més d'allò que ja puguin estar fent per al país, com a persones humanes s'enquadrin i funcionin disciplinadament en la Preassemblea corresponent al territori on viuen, on treballen, on passen ordinàriament els dies de lleure, amb la finalitat de cercar el consens intern necessari a allò que més convingui a la corresponent comunitat territorial. Són una lleva i un entrenament pràctic en vista a una mobilització general per a una campanya no violenta i democràtica des de la base. Així anirem preparant l'Assemblea d'assemblees, la nova eina autoorganitzada de la nostra llibertat i de la nostra responsabilitat plenes, sense dependències.

Per tot l'any passat han fruitat molts Grups de Suport a la futura Assemblea dels Països Catalans, constituïts a partir de la llarga llista d'adhesions rebudes. Aquests grups aniran creixent, escampant-se i llurs actuacions aniran augmentant. Organitzats en un Ple nacional, una Permanent i un Secretariat, poden esdevenir l'embrió d'una gran Federació d'Individus i d'Entitats Catalanes (culturals, laborals, socials, esportives, folklòriques, comunicacionals, econòmiques, etc.), la FIEC o, simplement, "la Federació"?, el millor *lobby* imaginable en permanent acció unitària, per pressionar les autoritats polítiques vers l'obtenció de la sobirania nacional. Faig una crida especial en aquest sentit a les múltiples entitats que ja lluiten sectorialment per l'alliberament del poble i que ja comencen a sentir fonament la necessitat de la unitat d'acció com s'ha demostrat aquest any passat en ocasió de la desfilada de les forces armades espanyoles a Barcelona i en ocasió de l'Onze de Setembre.

Però, a més, aquest segon any desitjo que sigui l'any de la gestació de les Assemblees. D'aquesta gestació en diem Preassemblees. Aniran sortint a partir dels Grups de Suport i per a ajudar-los, fonamentar-los, col·laborar-hi i crear-ne de nous. Llur conjunt constituirà l' "Arbre de les Assemblees" o l'"Exèrcit no violent i democràtic de la llibertat" o la "Persona col·lectiva responsable de la comunitat dels catalans davant del món". No existeix! Estem desarborats, inermes, alienats. Aquest model necessari per al bon funcionament d'un poble ni tan sols existeix en la ment de la majoria de la nostra gent. I allò que és desconegut fa basarda. És, doncs, de primera

necessitat acceptar la urgència de l'autoorganització per molt costa amunt que se'ns faci.

Català:

Només pel fet de ser-ne, et demano que, a més a més d'allò que ja estiguis fent, reservis una mica del teu temps i et prestis a col·laborar a fer la Preassemblea del teu barri, del teu carrer, de la teva escala. Senzillament, sense heroïsmes, però amb disciplina, amb convicció. Un representant, triat per consens pels convençuts de cada llar, en l'escala. Un representant, triat per consens pels convençuts de cada escala, en el carrer. Un representant dels convençuts de cada carrer, en el barri. I així successivament cap al municipi, la comarca, la regió, el País, els Països Catalans, al servei fraternal de totes les nacions de la terra, especialment de les més desfavorides. Disposem ja d'un "Opuscle de Formació Interna", confegit pel Grup de Suport del Baix Camp, per aclarir-ne el procediment.

Ens ajudarem tots a tots, parents immediats, amics propers i veïns a escala local; parents llunyans i amics distants a escala general. Agraïrem l'ajuda moral i material de tots els catalans escampats pel món. Se'ns demana desplegar la nostra dimensió social sempre tan arronsada, se'ns demana eixamplar l'horitzó de la nostra vida sempre tan estret. ¿Com sabrem ser universals si vivim enclaustrats en el nostre individualisme? Davant de l'exaltació interessada d'una humanitat egoïsta, consumista, alienada, explotada, massificada, proposo d'iniciar una autèntica regeneració social.

Per a aquest segon any de camí demano, doncs, l'obertura d'un doble front:

- a) augmentar els Grups de Suport que obrin el pas a una Federació d'Individus i d'Entitats Catalanes,
- b) començar la preparació directa de l'Assemblea d'assemblees de les

comunitats territorials dels Països Catalans.

Per als dos fronts proposo defensar unitàriament aquests sis punts, proposats per al nostre Moviment "Jo també em planto":

1.- Reconeixement dels Països Catalans com a marc territorial propi de la nació catalana.

2.- *Reconeixement que la sobirania catalana no recau en ningú més que en aquesta, constituïda per la voluntat expressa dels seus habitants compromesos a servir-la.*

3.- *Exercici permanent del dret d'autodeterminació a tots els nivells (individual, local, comarcal i nacional) i de baix a dalt a fi de construir ja des d'ara uns Països Catalans democràtics políticament, justos socialment, fraternals ecumènicament i sostenibles ecològicament.*

4.- *Construcció de la democràcia catalana, basada, d'una banda, en la renovació, millora i aprofundiment dels mecanismes de participació política i econòmica actualment existents i, de l'altra, de l'autoorganització de la societat sencera en assemblees territorials i sectorials.*

5.- *Estratègia d'acció no violenta per assolir i mantenir la independència dels Països Catalans. Renúncia a tota agressió expansiva, un cop assolida.*

6.- *Estratègia de solidaritat en l'àmbit interior de les nostres assemblees i en l'àmbit exterior amb totes les persones i nacions, primerament amb les explotades i oprimides del món.*

Postdata: Jo sóc un més del poble. La meva crida és alta i clara. El poble farà allò que voldrà. I collirà allò que sembrarà. Aquesta crida és només de la meva exclusiva responsabilitat.

Lluís Maria Xirinacs i Damians
Barcelona, 1 de gener de 2001